

Sygn. akt II Ca 1939/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Jolanta Burdukiewicz-Krawczyk

Sędzia SO Piotr Jarmundowicz (spr.)

Sędzia SO Katarzyna Wręczycka

Protokolant: Małgorzata Strugała

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. A.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu

z dnia 22 października 2014 r.

sygn. akt VI C 1789/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 90 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1939/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu wyrokiem z dnia 22 października 2014 r. VI C 1789/13 w punkcie I zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powoda J. A. kwotę 9.929,53 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty. W punkcie II wyroku zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.014 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w punkcie III nakazując nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków kwotę 265,04 zł tytułem brakujących kosztów opinii biegłego w sprawie tymczasowo pokrytych z wydatków budżetowych Sądu.

Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 18 grudnia 2012 r w miejscowości B. pojazd marki V. o nr rej. (...) nie udzielił pierwszeństwa przejazdu i zderzył się z jadącym prawidłowo pojazdem marki S. (...) o nr. rej. (...) prowadzonym przez poprzednika prawnego powoda - C. G. (1). W wyniku zdarzenia w pojeździe marki S. (...) doszło do uszkodzenia przednich elementów: przedniego

zderzaka, lewego nadkola, chłodnicy, pokrywy silnika, układu klimatyzacyjnego. Sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia OC ze stroną pozwaną. Poszkodowany zlecił naprawę pojazdu w firmie powoda (...) J. A., którego upoważnił również do odbioru odszkodowania.

Przed rozpoczęciem do naprawy powód wykonał jej kosztorys, który przedstawił stronie pozwanej do akceptacji, wyceniając koszt naprawy na kwotę 10 315,74 zł. Strona pozwana zweryfikowała kosztorys i wyceniła koszty naprawy na kwotę 7 311,95 zł., obniżając koszty roboczogodziny do kwoty 100,00 zł. Ponadto zakwalifikowała między innymi wzmocnienie czołowe do naprawy a nie do wymiany. Powód zwrócił stronie pozwanej uwagę, że zakwalifikowanie wzmocnienia przedniego do naprawy a nie do wymiany jest sprzeczne z zaleceniami producenta ze względów bezpieczeństwa.

Strona pozwana dokonała wypłaty tytułem odszkodowania kwotę 3 485,81 zł.

Zważając na związaną ze swym zatrudnieniem potrzebę korzystania z środków lokomocji i niemożność skorzystania z uszkodzonego pojazdu, pokrzywdzony w okresie jego naprawy korzystał z pojazdu zastępczego. Umowa najmu została zawarta w okresie od dnia 18-12-2012 r. do dnia 13-01-2013 r. i dotyczyła pojazdu marki R. (...). Po jej zakończeniu powód wystawił fakturę na kwotę 4 575,60 zł. Strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 1 476,00 zł.

W drodze umowy cesji z dnia 24-05-2013 r. C. G. (1) przełał na powoda wierzytelności z tytułu szkody likwidowanej z OC sprawcy, w związku z czym pismem z dnia 04-03-2013 r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty brakującej kwoty. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

Ustalony na podstawie ekspertyzy biegłego koszt naprawy uszkodzonego w dniu 18-12-2012r. pojazdu, z zastosowaniem oryginalnych części producenta pojazdu oraz średnich stawek godzinowych obowiązujących na przełomie 2012 r. i 2013 r. w specjalistycznych renomowanych zakładach naprawy pojazdów na terenie W. wynosi 10 367,95 zł brutto.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności (art. 436 § 1 zd. 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c.). W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych (art. 436 § 2 zd. 1 k.c.).

W myśl art. 805 k.c., świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Ramy obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określają przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152). Zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 tej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem a zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono

(art. 361 § 2 k.c.). Wedle art. 363 § 1 zd. 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Sąd Rejonowy wskazał, że na podstawie niekwestionowanej przez strony opinii biegłego z zakresu wyceny i naprawy pojazdów, ustalił, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 10 367,95 zł brutto z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu oraz średnich stawek godzinowych obowiązujących na przełomie 2012/2013 r. w specjalistycznych renomowanych zakładach naprawy pojazdów na terenie W..

Sąd I instancji zważył, że oprócz kosztów naprawy pojazdu powód domagał się również zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zgodnie z treścią art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. W ocenie Sądu Rejonowego utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową, a niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowaną jest normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. i jeżeli poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających. Faktyczny koszt najmu pojazdu został potwierdzony fakturą VAT na kwotę 4 575,00 zł tymczasem strona pozwana wypłaciła z tego tytułu jedynie kwotę 1 476,00 zł. Stąd też roszczenie powoda w tym zakresie jako w pełni uzasadnione podlegało uwzględnieniu w całości czemu dano wyraz w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II wyroku Sąd Rejonowy wydał na podstawie art. 98 k.p.c.

W punkcie III wyroku sąd I instancji nakazał stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 265,04 zł tytułem kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wykonanie opinii biegłego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w punkcie I ponad kwotę 8.601,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 31.01.2013 r. oraz w całości w punkcie II i III w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące dowolną oceną materiału dowodowego, polegającą na ustaleniu, że:

- pozwany z tytułu najmu wypłacił dotychczas powodowi kwotę ryczałtową, podczas gdy kwota ta nie była ryczałtem lecz została szczegółowo ustalona na podstawie zgromadzonego w toku likwidacji szkody materiału dowodowego, z którego wynikało, że uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego wyniósł 10 dni, co zostało szczegółowo wyjaśnione pełnomocnikowi powoda w piśmie

- powodowi należy się odszkodowanie za 36 dni najmu pojazdu, obejmującego okres od 18.12.2012 r. do 23.01.2013 r., skoro z opinii biegłego sądowego wynika, że rzeczywisty czas naprawy pojazdu wynosił zaledwie 2 dni robocze, zaś z przebiegu ustaleń pomiędzy powodem i pozwanym wynika, że pozwany ostatecznie zaakceptował wszystkie zgłoszone przez niego uszkodzenia w dniu 9 stycznia 2013 r. i od tej daty nie było już żadnych przeszkód, aby pojazd naprawić.

b) art. 232 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, gdyż wbrew ustaleniom Sądu sama faktura VAT za najem pojazdu przez 36 dni nie jest wystarczającym dowodem na wykazanie, iż najem pojazdu przez ten cały okres był konieczny i uzasadniony;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 361 § 2 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wynajem pojazdu zastępczego przez 36 dni w okresie od 18.12.2012 r. do 23.01.2013 r. pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, a przez to, że jest wydatkiem koniecznym i niezbędnym w celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty strona apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części i rozstrzygnięcie o kosztach procesu przez stosunkowe rozdzielanie kosztów postępowania w I instancji oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że z przeprowadzonego w sprawie dowodu z opinii biegłego wynika, że czasochłonność poszczególnych czynności niezbędnych do przeprowadzenia naprawy obejmuje - robocizną blacharską i mechaniczną - 1,1 godziny, konserwację przestrzeni zamkniętych 0,3 godziny, lakierowanie 6,4 godziny. Suma tych prac wynosi więc 13,8 godzin, co daje niecałe dwa dni robocze umożliwiające przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Z dopuszczonej do sprawy jako dowód korespondencji prowadzonej pomiędzy powodem a stroną pozwaną w zakresie kosztorysu i zakresu naprawy oraz sposobu likwidacji szkody, znajdującej się na kartach od 29 do 35 akt sprawy wynika, że pozwany zaakceptował wszystkie zgłoszone przez powoda uszkodzenia najpóźniej w dniu 9 stycznia 2013 r., gdyż w takiej dacie wysłał do powoda maila z informacją iż na podstawie dokumentacji zdjęciowej uznano zgłoszone poniżej dodatkowe uszkodzenia. Powód po tej dacie nie zgłaszał dalszych ujawnionych uszkodzeń i nie wykazał, że istniały dalsze przeszkody uniemożliwiające dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu aż do 23 stycznia 2013 r., czyli przez dalsze 14 dni. W ocenie strony pozwanej powód jednocześnie prowadząc warsztat naprawczy mógł przystąpić do naprawy 9 stycznia 2013 r., gdyż w tej dacie został zaakceptowany przez pozwanego pełny zakres uszkodzeń pojazdu. Dalsze powstrzymywanie się przez powoda z naprawą pojazdu z uwagi na oczekiwanie po tej dacie na zaakceptowanie kosztorysu naprawy w ocenie pozwanego nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym z przeprowadzeniem naprawy. Warsztat do którego poszkodowany oddał pojazd profesjonalnie i masowo zajmuje się naprawami pojazdów tego typu, a naprawa technologicznie wymagała zaledwie dwóch dni roboczych, tak więc oczekiwanie na akceptację kosztów naprawy było zbędne i nieuzasadnione, gdyż bez względu na tę akceptację pojazd i tak miał być naprawiony, bo w takim celu został oddany do warsztatu. Pojazd ostatecznie został naprawiony za kwotę wyższą niż to wynikało z weryfikacji kosztorysu przez pozwanego, zatem trudno uznać za uzasadnione, że powód powstrzymuje się z naprawą do czasu akceptacji kosztorysu, skoro i tak potem naprawia pojazd zgodnie ze swoim kosztorysem i nie uwzględnia weryfikacji dokonanej przez pozwanego ubezpieczyciela. W ocenie apelującego powyższe argumenty sprawiają, że nie sposób zaakceptować stanowisko Sądu I instancji, iż powodowi należy się odszkodowanie za cały okres, kiedy pojazd był wynajmowany. Winno ono obejmować wydatki konieczne, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym, że tylko za okres konieczny i niezbędny do przeprowadzenia naprawy a nie za cały okres, kiedy pojazd był wynajmowany. Za taki okres, zdaniem apelującego, należy przyjąć okres od 18.12.2012 r. do 9.01.2013 r., tj. do czasu ostatecznej akceptacji wszystkich zgłoszonych przez powoda uszkodzeń wynoszący 22 dni. Koszt najmu za ten okres wynosi 3 246,77 zł (22 dni X 147, 58 zł za jeden dzień najmu wynikający z faktury VAT). Pozwany do tej pory zapłacił kwotę 1 476 zł, czyli do dopłaty powinno być 1 770,77 zł, natomiast Sąd I instancji zasądził na rzecz powoda z tego tytułu 3 099 zł.

W odpowiedzi na apelację powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika prawnego wniosł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu podniesiono, że apelacja strony pozwanej jest wadliwie skonstruowana, gdyż strona ta sama sobie zaprzecza podnosząc zarzut błędnej wykładni prawa materialnego jak i obraży art. 233 § 1 k.p.c. Odnośnie zarzutu dowolnej oceny dowodów oraz zarzutu naruszenia art. 232 k.p.c. podniesiono, że pozwany podważając przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów prezentuje przede wszystkim własne ustalenia stanu faktycznego, dokonane na podstawie korzystnej dla siebie oceny materiału dowodowego, mimo że błędne ustalenia faktyczne mogą jedynie być konsekwencją wadliwej oceny materiału dowodowego. Nadto przekonanie pozwanego o innej niż przyjął Sąd Rejonowy doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż poczyniona przez Sąd, nie może być uznane za wystarczające do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a strona pozwana w swej apelacji nie uzasadniła należyście zgłoszonego zarzutu. Powód podkreślił, że podnoszone przez stronę powodową w apelacji twierdzenia i okoliczności faktyczne nie były podnoszone w toku wcześniejszego postępowania, gdyż środek zaskżenia dotyczy wyłącznie kwestii zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. W odpowiedzi na pozew pozwana

spółka w sposób ogólnikowy wskazała, że ponosi odpowiedzialność wyłącznie za następstwa kolizji pozostające z nią w adekwatnym związku przyczynowym, a uznała i uznaje jedynie dziesięciodniowy okres wynajmu pojazdu. Strona pozwana nie zgłosiła zarzutów do opinii, nie składała także zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c. Dopiero w apelacji pozwany podniósł nowy zarzut co do wysokości roszczenia (okres wynajmu), który niezależnie od ich postawienia wciąż pozostają zbyt ogólne i niczym nie poparte.

Powód podniósł, że strona pozwana mogła szybciej dokonać akceptacji kosztorysu naprawy i tym samym zmniejszyć okres najmu i dochodzone od niego roszczenia w tym zakresie. Tym samym wydłużenie okresu najmu wynikało wyłącznie z opieszałości samego pozwanego, a na powoda nie może pozwany, jako ubezpieczyciel odpowiedzialny gwarancyjnie, przerzucać ryzyka podjęcia naprawy bez uprzedniej znajomości kwoty jaką pozwany akceptuje dla pokrycia kosztów naprawy według własnego uznania. Gdyby było przeciwnie powód narażony byłby na nieuzasadnione poniesienie dodatkowej szkody. Mając na uwadze powyższe koszt wynajmu pojazdu zasądzony zgodnie z żądaniem pozwu pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą.

Na marginesie zaznaczono, że zarzut błędnej wykładni został skonstruowany nieprawidłowo w apelacji albowiem z jego opisu wynika, że odnosi się on do adekwatnego związku przyczynowego, ale z drugiej strony pozwany w zarzucie wprost wskazuje wyłącznie na § 2 przepisu art. 361 k.c.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Powód J. A. prowadził ze stroną pozwaną w trakcie postępowania likwidacyjnego szkodę korespondencją mailową. Pismem z dnia 8 stycznia 2013 r. zawiadomił ubezpieczyciela o stwierdzonych uszkodzeniach, po dokonanych demontażu chłodnicy.

W dniu 9 stycznia 2013 r. strona pozwana poinformowała powoda o uznaniu dodatkowego uszkodzenia.

W dniu 12 stycznia 2013 r. powód zawiadomił stronę pozwaną o konieczności wymiany wzmocnienia czołowego z uwagi na wymogi producenta, który nie dopuszcza naprawy tego elementu ze względów bezpieczeństwa.

W dniu 22 stycznia 2013 r. strona pozwana przesłała do powoda zweryfikowany kosztorys naprawy pojazdu.

Dowód:

korespondencja mailowa stron k. 30 – 35,

Na czas naprawy pojazdu miał wpływ okres oczekiwania przez powoda na podjęcie decyzji przez ubezpieczyciela, co do wymiany a nie naprawy, wzmocnienia czołowego, weryfikacji przez stronę pozwaną kosztorysu naprawy pojazdu, oraz okres świąteczny, który przedłużył czas sprowadzenia części do naprawy pojazdu.

Dowód:

przesłuchanie powoda J. A. e protokół rozprawy z dnia 4 grudnia 2013 r. od 00:35:34 do 00:36:37 k. 107.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, który poddał szczegółowej i wszechstronnej analizie. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne przy dodatkowym ustaleniu okresu naprawy pojazdu i przyczyn na niego wpływających.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, a wyciągnięte wnioski mieszczą się w granicach przewidzianych przez art. 233 § 1 k.p.c.

W badanej sprawie bezspornym pozostawał fakt uszkodzenia w dniu 18 grudnia 2012 r. pojazdu marki S. (...) o nr. rej. (...), należącego do poprzednika prawnego powoda, które nastąpiło w wyniku kolizji z samochodem należącym do osoby posiadającej obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej oraz okoliczność ponoszenia odpowiedzialności za skutki tego zdarzenia przez ubezpieczyciela – (...) S.A. w S.. Nie budził wątpliwości stron także fakt przejścia ogółu praw należnych z tytułu odszkodowania wynikającego ze zdarzenia osobie bezpośrednio poszkodowanej tj. C. G. (2) na rzecz powoda. Bezspornym między stronami był fakt, iż w wyniku wskazanej kolizji w samochodzie poszkodowanego został uszkodzony przód pojazdu: zderzak przedni, nadkole lewe, chłodnica, pokrywa silnika, układ klimatyzacyjny. Zważając na zakres zaskarżenia jak i treść podniesionych zarzutów, za bezsporną na etapie postępowania apelacyjnego uznać należy także wysokość kosztów naprawy pojazdu, koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu, w którym się znajdował w czasie poprzedzającym kolizję. Wysokość ta została ustalona przez Sąd I instancji w oparciu o niekwestionowaną w tymże zakresie opinię biegłego.

Spornym pozostawała wysokość zasądzonego na rzecz powoda odszkodowania w kwocie obejmującej koszt wynajmu pojazdu zastępczego w okresie przekraczającym 22 dni, tj. ponad ostatecznie uznany przez ubezpieczyciela okres od 18 grudnia 2012 r. do 9 stycznia 2013 r., tj. do czasu ostatecznej akceptacji wszystkich zgłoszonych przez powoda uszkodzeń. Przyznany i nie objęty zakresem zaskarżenia koszt najmu za ten okres wynosił 3 246,77 zł (iloczyn 22 dni oraz wynikającej z faktury VAT stawki 147,58 zł za jeden dzień najmu). Strona pozwana w apelacji zakwestionowała prawidłowość przyznania pozwanemu odszkodowania obejmującego najem pojazdu przez dalsze 14 dni.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku apelującego Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące dowolną oceną materiału dowodowego, polegającą na ustaleniu, że powodowi należy się odszkodowanie za cały okres najmu pojazdu, obejmującego czas wskazany w fakturze z dnia 24 stycznia 2013 r. Brak jest również podstaw do uznania naruszenia przepisu art. 232 k.p.c. W szczególności zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, ażeby jak podnosił to apelujący, z przebiegu ustaleń pomiędzy powodem i pozwanym wynikało, że pozwany ostatecznie zaakceptował wszystkie zgłoszone uszkodzenia w dniu 9 stycznia 2013 r. i od tej daty nie występowały żadne przeszkody, aby pojazd naprawić. Jak wynika z akt sprawy, powód J. A. w dniu 9 stycznia 2013 r. poprzez wiadomość e-mail poinformował stronę pozwaną o stwierdzeniu w pojeździe złamania uchwytów bocznych chłodnicy. Następnie w dniu 12 stycznia 2013 r. powód poinformował ubezpieczyciela, że znajdujące się w samochodzie wzmocnienie czołowe zostało zakwalifikowane do wymiany. Strona pozwana wiadomością e-mail z dnia 22 stycznia 2013 r. przesłała powodowi zweryfikowany kosztorys naprawy uszkodzonego pojazdu, stąd też właściwym w ocenie Sądu Okręgowego pozostawało zakończenie naprawy pojazdu w dniu 23 stycznia 2013 r. Poszkodowany w dniu poprzedzającym ukończenie naprawy otrzymał kosztorys zaakceptowany przez ubezpieczyciela. Tym samym nie sposób uznać, że powód kończąc naprawy dzień po otrzymaniu ostatecznego stanowiska strony pozwanej celowo przedłużał prace.

Zasadnym pozostawało ustalenie przez Sąd I instancji braku możliwości korzystania z pojazdu przez poszkodowanego w okresie do dnia 23 stycznia 2013 r. Mając zatem na względzie treść przedłożonej przez powoda faktury za wypożyczenie na czas naprawy pojazdu zastępczego, uzasadnionym pozostawał jego najem w okresie 31 dni, a którego koszt wyniósł 4 575,60 zł. Na powyższą ocenę nie może wpływać wskazanie czasochłonności wykonywania naprawy, która wedle strony pozwanej winna wynosić 2 dni. Zważyć bowiem należy, że czas naprawy pojazdu uwzględniać musi wiele okoliczności takie jak konieczność sprowadzania części, a w szczególności akceptowanie przez zlecającego podjęcia konkretnych prac. W wypadku naprawy po kolizji drogowej z tytułu której poszkodowany otrzymuje stosowne odszkodowanie wiedza o wysokości odszkodowania częstokroć warunkuje w ogóle przeprowadzenie naprawy, która może okazać się nieopłacalna gdy poszkodowany w przypadku zaniżenia odszkodowania otrzymuje niższe środki niż żądane przez zakład naprawczy a sam nie dysponuje należytych kwotami pieniężnymi.

Strona pozwana w toku postępowania jak i w apelacji w żaden sposób nie kwestionowała przyjętej przez pozwanego stawki dziennej wynajmu, stąd też zasadnym pozostawało zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej dalszych niż uznane przez nią w toku postępowania likwidacyjnego kosztów w kwocie 1 476 zł, tj. po zaokrągleniu do pełnych

złoty kwoty 3 099 zł. Niejako na marginesie należy wskazać, że zasądzona na rzecz powoda kwota najmu obejmowała nie jak wskazuje skarżący 36 dni a dni 31 (karta 17 akt).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w przepisie art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału” z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5 - 6, poz. 21; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267).

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji oceniając wskazane dowody w żaden sposób nie naruszył omawianej zasady, a podniesiony w tymże zakresie zarzut strony pozwanej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Apelujący podniósł, iż wbrew ustaleniom Sądu sama faktura VAT za najem pojazdu przez 36 dni nie jest wystarczającym dowodem na wykazanie, iż najem pojazdu przez ten cały okres był konieczny i uzasadniony. W ocenie Sądu Odwoławczego niewątpliwym pozostaje brak możliwości korzystania z pojazdu, który w danym czasie znajduje się w warsztacie naprawczym, tym samym wypożyczenie pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem komunikacyjnym za skutki, którego na zasadzie odpowiedzialności gwarancyjnej, odpowiedzialność ponosi strona pozwana, a dowodem odpłatnego wypożyczenia pojazdu pozostaje stosowna faktura VAT. Z funkcją kompensacyjną odszkodowania należy łączyć prawo usunięcia wszelkich negatywnych skutków powstałych w majątku poszkodowanych, a pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z którym wiąże się odpowiedzialność danego podmiotu. Wedle art. 361 § 2 k.p.c. w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wbrew twierdzeniom strony apelującej tak koszty naprawy jak i koszt najmu pojazdu zastępczego stanowiły normalne następstwo uszkodzenia samochodu osobowego marki arki S. (...) o nr. rej. (...). Nie sposób odmówić poszkodowanemu, pozbawionemu możliwości korzystania z należącego do niego a uszkodzonego w wyniku zdarzenia komunikacyjnego pojazdu, uprawnienia do wynajmu pojazdu umożliwiającego prowadzenie codziennej aktywności, niezależnie od podnoszonej przez powoda konieczności użytkowania przez poszkodowanego pojazdu w związku z wykonywaną przez niego pracą. Zważając na powyższe, Sąd Okręgowy nie dopatrył się podnoszonego przez ubezpieczyciela naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 361 § 2 k.c.

Zarzut strony pozwanej, wedle którego przedłożenie faktury VAT nie może dowodzić zasadności wypożyczenia pojazdu zostaje nadto sprzeczny ze stanowiskiem apelującego, który już na etapie likwidacji szkody, na skutek przedłożenia wskazanej faktury uznał swoją odpowiedzialność także w zakresie części odszkodowania obejmującej koszt najmu pojazdu.

Reasumując, zasadnym pozostawało uznanie, iż na ubezpieczycielu spoczywał obowiązek zwrócenia poszkodowanemu a obecnie jego następcy prawnemu J. A. kosztów naprawy pojazdu w ustalonej przez biegłego sądowego wysokości 10 367,95 zł brutto, a także kwoty 4 575,60 zł obejmującej koszt wypożyczenia pojazdu w pełnej dochodzonej pozwem wysokości.

Zważając na powyższe za bezzasadne należało uznać podnoszone przez stronę pozwaną (...) S.A. w S. zarzuty naruszenia prawa materialnego jak i zarzuty odnoszące się do uchybień procesowych, a wywiedziona przez nią apelacja w oparciu o treść art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie w punkcie II wyroku w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego znajduje swoje oparcie w treści art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty zasądzone na rzecz powoda J. A., który sprawę wygrała w całości składa się koszt zastępstwa procesowego w kwocie 90 zł, ustalone wedle wartości przedmiotu zaskarżenia (1 328 zł) w oparciu o treść § 12 ust 1 pkt 1 w związku z § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie

opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r.